

har indtaget paa dette Punkt. Desuden har Udviklingen ogsaa ført med sig — det kan slet ikke nytte at staa blind over for det — at selv fra disse Avlscentre, hvor der er gjort et godt Arbejde, og hvor man har haft de bedste Stammer, har man netop i Kraft af, at der var saadanne Stambesætninger, faaet adskillige baade 2den og 3die Klasses Dyr sat ud i Verden som første Klasses Dyr. Det er virkelig noget, man ikke kommer til at se paa med den Velvillie, at man siger, det er ad den Vej, man skal fremme Kvægavlen i Almindelighed. Det er ikke nok, forekommer det mig, at skaffe Betingelser for, at der kan blive dannet Kredse hist og her, der staa med disse udmærkede Besætninger. Det, vi maa tage Sigte paa, er at faa alle med i Arbejdet, og derfor maa vi støtte dem, saa de kunne komme med. Jeg kan ikke sige andet, end at det ogsaa forekommer mig, at Husdyrloven med de Ændringer, der her paapeges, peger i en god Retning, navnlig derved, at man synes at ville lægge Vægten paa Afkomspræmieringen. Blicher dette først det bærende Princip i Præmieringsystemet, saa kan man være ganske rolig for, at man slet ikke behøver at danne disse Avlsforeninger, for at de netop skulde slaa ind paa den Vej, men da ville de bestaaende Kvægavlsforeninger absolut tvinges endnu stærkere fremad paa den Vej, at man skal søge at være i Besiddelse af de Dyr, der have udmærket Ydeevne, ogsaa hvad Afkom angaar, for at høste de Fordele ved Præmieuddelingen, som den ny Husdyrlov tilsigter. Derfor vil jeg meget tilraade, at man følger Mindretallet ogsaa hvad Ændringsforslag Nr. 20 angaar. Det synes jo ikke, at den højttærede Landbrugsminister der vil slaa Følge med Mindretallet saadan som ved Paragrafferne angaaende Hestavl. Men i hvert Fald er det min Mening, at man vil komme til i det lange Løb at se, at det er ikke disse Opdrætterforeninger, der kommer til at yde det største og bedste Arbejde, men at det er Kvægavlsforeningerne trindt om i Landet, der skal gøre det store Arbejde, om man skal naa det Maal, der maa være Maalet for denne Husdyrlovs Virkeomraade, at saa mange som muligt baade med større og mindre Besætninger faa den fulde Forstaaelse af, at det drejer sig om at have de bedste Dyr i Henseende til Ydeevne baade hvad Produktionen og Afkommet angaar.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at fordybe sig særligt i disse Heste-Paragraffer, som man har kaldt dem. Jeg har i hvert

Fald den Opfattelse, at efter den højttærede Landbrugsministers Stilling til disse Sager vil man ikke tage i Betænkning, hvad det ogsaa forekommer mig man rent fornøftmæssigt maa, at følge Mindretallet, idet jeg slet ikke tror, at man i de saakaldte Avlsforeninger vil undgaa at komme til at lide under den samme Brøst, som der lides under i forskellige bestaaende Foreninger. Selv om man nu siger, at der slet ikke er Tale om, at disse Foreninger ville underkaste sig de i Loven opstillede Regler og gaa ind i dens Rammer, har man slet ikke Garanti derfor. De kunne maaske slet ikke gøre det under den Form, de have nu, men jeg tror, man vil søge, og det er min Frygt, man vil søge at forene dem saaledes, at de komme under Reglerne og faa Støtte fra Statens Side, og dog alligevel indrette sig saaledes, at det bliver en særlig indbringende Forretning for disse Foreninger. Det bliver en Konkurrence til det private Initiativ, og det forekommer mig, det har vist sig paa mangfoldige Omraader, at de private Opdrættere — ganske vist har der ogsaa blandt dem været megen Humbug, det kan ikke nægtes — at de have gjort, jeg tror man maa indrømme det, et saa stort Stykke Arbejde, at der ogsaa efter den ny Husdyrlov, naar den nu er vedtagen, hvad jeg antager den bliver i ikke fjern Fremtid, vil vindes adskillig mere Garanti, naar man sætter den store Præmieydelse som Afkomsydelse; man vil derved komme til at indrette sig paa et sundere Grundlag, og man vil ogsaa der have en Grund mindre til at gaa over til disse Opdrætterforeninger.

Jeg skal kun endnu tillade mig at gøre en ganske kort Bemærkning angaaende det af Mindretallet under Nr. 32 til § 21 stillede Ændringsforslag angaaende Svineavlscentre, hvor man har villet begrænse Bevillingen til 5 Aar. Jeg for mit Vedkommende vil ikke kunne følge Mindretallet paa dette Punkt, fordi jeg ikke tror, det har Ret i, at det er den bedste Vej at gaa frem ad. Sagen er, forekommer det mig, at man jo slet ikke kan gøre sig noget Haab om at komme bort fra denne Bevilling om de 5 Aar, selvom man stiller det op som Forslag her. Det er jo noget, som jeg synes, man her bliver mere og mere fortrolig med, at naar først en saadan Bevilling er optagen, kan man ganske vist omdanne Formen for den og søge at faa den forvaltet paa bedste Maade — det er jo meget naturligt, — men man kan i det hele ikke gøre sig